

щешь да ся исправишь прѣдъ сѣда му тѣй обагрень въ кровь-тѣ на невинны-ты, и оглушяванъ отъ писѣа на мѣжы-ты имъ?» Иванъ ся растрепераль отъ гнѣвъ, и излѣзълъ изъ храма навѣнъ съ страшны заканванія.

Безъ да слуша сѣвѣты-ты на свои-ты ближни не смѣяше още да тури рѣжж на Святѣж, ами само ся крыяше отъ лице-то му. Подиръ нѣколко врѣмя (28-ый Юлія) митрополить-тѣ служялъ пакъ въ новыя дѣвическы монастырь, за да го освяти, и обыкалялъ около стѣны-ты му съ крестове-ты; тамъ былъ и царь-тѣ съ свои-ты опричники (тѣлохранители), и като обыкаляли, митрополить-тѣ съглѣдалъ едного отъ тѣхъ, че вѣрвяше подиръ него съ тафѣж-тѣ си (шяпкѣ шитѣ съ злато и бисеръ), па ся спрѣлъ та му обадилъ съ негодуваніе; нѣ опричникъ-тѣ прибрзаль, та си ѣхъ снѣлъ, а другари-ти му увѣрили царя, че митрополить-тѣ умысленно ужъ го наковладилъ, дано подигне съ това народа противъ неговы-ты лыбимци. Иванъ захванѣлъ тогава да го хули безпристойно прѣдъ сячкы-ты, и най-послѣ ся рѣшилъ да го свади и отъ прѣстола му. Затова повыкалъ епископы-ты и гы накаралъ кое съ заплашваніе, кое съ измамѣ, да го признажъ недостоенъ за митрополить. На радо сѣрдце Св. Филиппъ му врыщаль назадъ въ рѣцѣ-тѣ мантиѣж-тѣ и бѣлѣж-тѣ си скуфѣж, искащѣ си пакъ монастыря и безмѣлвіе-то. Нѣ Иванъ искалъ да си отмѣсти тържественно за всенародны-ты му избличыванія, та го накаралъ да служи пакъ въ храма Успѣніе, на 8-ый Ноемврія, и дордѣ стоялъ въ пѣлно-то си архиерейско облѣкло прѣдъ олтаря, Басмановъ дошълъ съ четѣж-тѣ на вѣорѣжены-ты опричники тамъ, носящѣ книжъ въ рѣжж. Смаялъ ся народъ-тѣ, кога-то му прочели, че духовный Сѣборъ сваля митрополита отъ пастырскыя му чинъ. Послѣ войны-ти влѣзли въ олтаря, та му сѣвлѣкли святителскы-ты одѣжды и го облѣкли въ другы бѣдны, па го искарали изъ черковѣж-тѣ, и го завели въ монастыря Богоявленіе. Народъ-тѣ плачешкомъ тичаль подиръ него, нѣ той съ весело лице и любовь го благославялъ и сѣвѣтувалъ да ся Богу молять.

На утрѣ-то го завели въ палаты-ты, та му прочели сваяніе-то и тамъ; нѣ той си изслушялъ спокойно при говора, па помогилъ още еднѣжъ царя, да ся смили вече за Россіѣж, и не мѣжи тѣй подданици-ты си. Послѣ го заточили приврѣменно въ Николоевскыя монастырь, и тамъ Иванъ му пратилъ като подарѣжъ крѣвава главѣж-тѣ на обычливыя му племянникъ; той ѣхъ приѣлъ, благословилъ ѣхъ, и му ѣхъ върнѣлъ пакъ назадъ. Московци-ти по